

II. felvonás

A Múlt Szelleme

7. fejezet

Majdnem

Wayland.

Egy teljesen jelentéktelen napon.

Egy teljességgel jelentéktelen helyen:

- Háromig számolok! – hangzott Carl suttogása a sötétben, amelyet rövidesen Jaris sürgető bólintás szegélyezett. – Öt...

- Most nem azt mondtad, hogy háromig?! – csattant fel az ex-jedi.

- Ja, de visszafelé! Na, megint kezdem: öt... négy...

- De egytől kell kezdeni, te barom! – szólalt fel Jaris egy kicsit hangosabban is a kelleténél, míg az elsők közt leszálló birodalmi Lambda kompokat őrző négy szem rohamosztagos egyike csak felfigyelt a különös neszre.

Mivel nem ejtették a fejére, a birodalmi nem szólt semmit. Ehelyett igen óvatosan magindult a zaj forrása felé, azonban Fenn még időben kiszúrta az Erő néma sikolyai által, Carl pedig azért, mert pont úgy nyílott rálátása a környékre.

- Most mit csináljunk? – erre egy egyértelmű kézfej érkezett Fenntől. – Öljük meg? – Jaris bólintott. – Én? – az egész végig rá mutató ex-jedi ismét bólintott. – De... de te vagy a Jedi. Öld meg te! – a férfi ekkor a még mindig működésképtelen szabályára mutatott. – Igen azzal, tudod... csináld azt a hadonászós cuccot!

Hősiük nem tudta, most hova és milyen intenzitással verje a fejét, azonban csak tisztázódott benne, hogy muszáj lesz egyedül boldogulnia a helyzettel. Fogta a törött fegyverét és izomból fejen hajította vele a birodalmi, aki menten össze is esett.

- Mi volt ez?! – horkant fel a kompot őrző birodalmiak legüresfejűbbike. Fenn hirtelen azon kapta magát, hogy a fehér páncélruhába burkolt alak fenyegetően közelít felé, de szerencsére Carl már a segítségére is sietett.

Elsütötte az E-11-es sugárvetőjét, aminek jócskán mellément a lövése.

Fennt elég nagy csalódottság fogta el az eset kapcsán, viszont még látott egy lövésnyi időt az egészben, s az Erő is arra bízta, hogy adjon még egy esélyt az újdonsült társának. Dahn csakugyan célzott, majd ismételtelen eleresztett egy lövést, ami tulajdonképpen közelebb végezte az ex-jedihez, mint a birodalmihoz.

Na, Jaris eddig bízott az Erőben. Odaugrott az előbb kiütött rohamosztagos testéhez, magához ragadta a sugárvetőjét, aztán egy halálos lézernyalábbal kínálta meg az ellenfelét. Az életét is vesztette az illető, a gond csak az, hogy ennek köszönhetően a másik két birodalmi is észrevette a fedezék híján lévő hősiüket.

Carlos ismételtelen a segítségére sietett, miközben Jaris is igyekezett ragaszkodni az életéhez. Reflexből megszorozta a közvetlenül az orra elé keveredő rohamosztagost, aki két terjedelmes koromfolttal mellkasán esett a sárral és mindenféle rovarokkal fedett talajra. Azért Dahn sem volt rest, ő a másik, Fenn oldalába keveredő harcossal kívánt végezni. Mikor meghúzta a ravaszt, a vörösösen izzó lézernyaláb centikre húzott el az egykori jedi mester fekete hajától, az életére törő rohamosztagos képébe érkeve. Mindezt Jaris hitetlenkedő tekintete követte.

- Ez meg mi volt?! – csattant fel úgy, mintha az életére törtek volna. De nem is csoda, hiszen az Erő már megint elfejtette figyelmeztetni, és ez több mint túl közel esett hozzá. Úgy tűnik, Carl olyan rosszul lő, amilyen ügyesen verekszik.

- Megmentette az életedet, nem? – meg kell hagyni, ebben igaza van.

- Csak fogd be és induljunk!

Néhány perc elteltével az újonnan elfoglalt Lambda komp máris a csillagok közt találhatta magát. Ugyan Fenn megpróbálta a lehető legmesszebb tartani az odafent körözni feltételezett csillagrombolótól, sikerült egyenesen az orra elé érkeznie.

- Na, erre nem számítottam – nyugtázta magában a különös felismerést. Elvégre nem csak magában tanyázott ott a szürkés bestia, hanem ez kisebb armada rajzott körülötte. De nem is akármilyenek, hanem szövetségi csillaghajók!

S a roppant bestiát sorozó Nebulon-B, C90 és Mc30a osztályú cirkálók láttán egy szempillantás alatt leesett neki az igazság. A Lázadás nagyon is törődött a hónapok óta sugárzott segélyhívásokkal, ám a sajátjai mentése helyett egy újabb rajtaütést eszelt ki. Hogy miért is? A válasz csak annyit tesz: ez az akció több taktikai érteket képviselt. Ha az eddigiek nyomán nem is, azonban Jaris most egyszer és mindenkorra megtanulta, hogy az ő élete ebben a háborúban még annyit sem ér, mint az elnyomók számára a szinte kifogyhatatlan rohamosztagosainak a léte.

Ők legalább kiküldtek néhány mentőegységet a csatározást megelőzően.

- Akarunk itt bármit is? – kérdezte Carlos enyhén leereszkedő hangnemben. Méltán jelezve, hogy az ő élete már véget ért a Birodalom oldalán.

- Nem, ezek után már semmit – felelte Jaris kis gondolkodást követően, majd a kicsiny komp egy kar meghúzását követően már a hipertérben is járt. A belépés röpké pillanatában újfent lepergett a szeme előtt, hogy a mai napot követően már végleg maga mögött hagyta a Szövetséget, a barlangban történt felismerés nyomán felülkerekedett az örökös bosszúvágyán, valami a mai naptól fogva nem csak a kardjában, hanem magában az Erőben is megrendült a bizalma. Ezzel készen áll rá, hogy egyszer és mindenkorra maga mögött hagyja a Rendet, megszűnjön Jedi lenni, s valamiféle kalandorként, tán egy csempészként folytassa az életét.

- Szóval, működne? – törte meg Carl az elmélkedését.

- Ne vedd sértésnek, de mi ketten valami észbontóan pocsek páros vagyunk – mert ő még az életben nem találkozott ilyen rossz lövésszel, az egyszer biztos. – Legjobb lesz, ha kiteszlek a legközelebbi civilizált helyen, aztán végleg elválnak az útjaink.

- És... nem gondolod, hogy később, mondjuk két-három év múlva összeállhatnánk valami csempészbárkán, hogy közösen törjünk valami nagyobb célért? – próbált egy csöppet előrelátó lenne a férfi, mivel ötlete sem volt afelől, hogy mit fog kezdeni az ezermester jedi útitársa nélkül. – Meg szerezhetnénk legénységet, újabb erőhaszná...

- Áh, az egy elég rossz ötlet lenne.

- Szóval nem? – kerekedtek ki a magát egyre inkább elveszettnek érző Dahn szemei.

- Nem... – rázta a fejét Fenn némi együttérzést színelve. – De tudod mit, majd ha megtanulsz löni, meggondolom! – Carl nem is tudta, mit mondjon, ám végül csak megtalálta a megfelelő választ. Az egyetlen, ami számára elfogadható.

- Meglesz...

Ann szép lassan, még fáradtam és kínok közt nyitotta fel a haloványkék szemeit. Számos alkalommal szerzett már komolyabb sérüléseket, de ez mégis merőben más

volt, egyedülálló a maga nemében. Már csak felépülés csigalassúsága is méltán tárta elé, hogy abban a percben milyen kevesen múlt az élete. Időközben a megszokott módon mérte fel a terepet, azt a kicsiny, sötét kabint, ahol már egy hónapja feküdni kell, néhány kósza séta kivételével. Mint mindig, ezúttal is az ifjú Wess sárgásan izzó szemeivel találta szemben magát, aki a helyiség másik végében ült.

Folytonosan, rezzenéstelenül figyelte a nőt, egy másodpercnyi magánteret sem hagyva neki. Vigyáz rá, minden egyes mozzanatát figyelemmel kíséri, ahogyan azt a többiek kérték tőle, viszont azt már nem szabták meg, hogyan is cselekedje ezt. Most is csak szótlanul ül, a tüzes szemeivel rá sem hederítve a keskeny fénykardjára, amit unaloműzésképp hol az egyik, hol a másik kezébe vesz.

Úgy, mintha csak élet és halál közt ítélkezne.

- Hagyd abba, a frászt hozod rám! – törte meg a csendet Ann, azonban a lány nem felelt. Ehelyett még hátborzongatóbban nézett rá, ténylegesen is olyan érzést keltve a twi'lekben, mintha már csak azt találgatná, hogyan vessen véget az életének.

- Nem bántalak, ezt te is tudod – szólalt fel végül, egy csöppet sem megnyugtatta a nőt. Az egyszerűen ki nem állhatta, amikor a lány vigyáz rá, még Sigil is ezerszer jobb „bébi csósz” tud lenni, sőt, ennél még Ventriss is jobb lenne. Annak ellenére, hogy az ő számára nem állna másból az egész, mintsem távozik, vagy elszenderül az első öt perc végeztével. Egyszóval, Ann jobban örülne, ha Mira itt sem lenne.

- Akkor miért érzem benned az ellenkezőjét?

- Sigil azonnal megölné, ha egy ujjal is hozzád érek. Vele még én sem bírok el, tehát maradt az önmérséklet. Meg kell hagyni, elég nagy kihívást jelentesz.

- Milyen megnyugtató – bár még egyáltalán nem érezte magát késznek egy kiadós sétára, Ann mégis megpróbált felkelni, s ezt meglepő siker koronázta. A nyakát és egyben a gerincét kis híján félbetörő becsapódás után először tudott rendesen, egy közeli tárgyba fogódzkodás nélkül is megállni a lábán.

- Úgy tűnik, lassan véget ér a felügyeleted – állapította meg az egyértelműt Mira, a mostani énjétől egy elég különös mosoly keretében.

- Az előbb még nem meg akartál ölni? – ráncolta a szemöldökét Ann, miközben szép lassan, óvatos léptekkel indult a kabin kijárata felé. Mirának hála, minden porcikája azt kívánja, hogy minél hamarabb felépüljön, s ehhez járnia kell, méghozzá nem is keveset. Legelőször is a mellékhelyiséggel próbálkozik meg.

- Nem lennél kihívás, ha még menni sem tudsz.

- Hidd el, azt leszek – felelte dacosan a twi'lek, bár legbelül nem tudta, hogy mit tegyen. Ha szól, vagy senki sem hallgatja meg, vagy őt küldik le a hajóról, mivel Fenn soha nem mondana le róla, akármit is lett belőle. Részben ezt véli a férfi legnagyobb gyengeségének. Ha Miráról van szó, mindig elvakítja a szíve, hiszen bárki más lenne az ő állapotában, már biztosan lependerítette volna a hajóról.

Mivel a lány nem szólt vissza, Ann tovább indult. Meglepte, hogy egyszer sem botlott el, mikor végre elérte a WC-t, s könnyíthetett magán, ahogyan azt mindenki szokta, minden reggel. Ezt követően az étkezde vált számára elég szimpatikussá, ahol már nagyon régóta nem járt, mivel eddig el sem tudott jutni odáig – az már

legalább nyolc méterre van a kabinjától, s eddig, ha hatot nagy nehezen megtett. Most mégis úgy érezte, mindenképpen sikerülni fog. Eleinte egész könnyen ment, úgy tette az egyik lábát a másik után, mintha mi sem lenne természetesebb.

Aztán már meg is érkezett. Az asztalnál Fenn és Carl jót falatozott, igaz, a nő ezúttal sem tudta megállapítani, hogy voltaképpen mit is esznek.

- Ann! Már azt hittük, sosem épülsz fel – csodálkozott el Jaris őszintén a látottakon. Elég élesen emlékszik a három nappal ezelőtt történetekre, amikor úgy kellett elkapnia a nőt, nehogy hanyatt essen két lépésre a kabinjától.

- Egyszer mindennek eljön az ideje – felelte a nő egy szelíd mosoly keretében, miközben mindenki szájtátására odalépett az asztalhoz, majd helyet foglalt az egyik széken. – Valaki ideadná a reggelimet? – általában mindenki maga gondoskodik erről, de mivel eddig ő képtelen volt eljutni ide, a legénység sorai közül valaki (többnyire) mindig összedob valamit, s valamikor ilyenkor a szállására továbbítja.

- Mira reszortja volt, elfelejtette volna? – tűnődött egy csöppet Carl.

- Áh, remek... – sóhajtott fel Ann, majd felegyenesedett és inkább kivett valamit a hűtőből, mintsem kivárjon egy újabb szívességet. – Felőle meg is dögölhetnek – ejtette a természetétől szokatlanul haragosan, persze a többiek nem tudják, az előbb mi zajlott odabent. Rövidesen egy szelet kenyérfélét meg valami rózsaszínes árnyú, nyomokban húst tartalmazó sonkát – fő a minőség! – ragadott ki magának, amit nem sokkal később már különösen jó étvággal kezdett fogyasztani.

Már unta a kiszolgáltatottságot, s ezt végre egyedül „szerezte”.

- Na jó, ennyi – törte meg a falatozás csendjét Fenn. – Beszélek a fejével – ekkor rögvest Ann kabinja, azaz Mira utolsó ismert tartózkodási helye felé vette az irányt. A körülötte lévők nem mondták ugyan, ám tisztán látszott a tekintetükön:

„Végre!”

A lány csakugyan ott volt még, elvégre reggel nyolcig tart a feladata és ahhoz még hiányzott legalább tíz perc. A szemei ezúttal is sárgásan érkeztek az ex-jedire, miközben a fénykardját úgy kezdte forgatni a kezei közt, mintha már harcolni akarna vele. Pedig a mai napon egy szópárbajnál nemigen jutnak többre.

- Mit akarsz?! – kérdezte a lány tüzesen és számonkérően.

- Nézd, Mira... tudom, hogy elcsesztem és sajnálom, ami történt...

- Ezt egyikünk sem vitatja – vágott bele Wess. – De attól még megtörtént – Fenn hirtelen nem is tudta, hogy mit mondjon. Amikor elindult, egy a fejében egy keserű bocsátkéréssel érkezett, ami talán... talán nyer neki egy kis időt, hogy bebizonyíthassa az állításai igazát, akkor talán valahogy visszacsálhatja őt az eredeti ösvényére.

Azonban ez a probléma: maga Sötét Oldal a lány csigolyái közt lakozó gyökerei egy olyan helyzeten alapulnak, aminek elég megtörténnie. Mert ha megesett, attól a ponttól kezdve már mindegy, mit tesz az ember, sehogyan sem teheti jóvá a vétkét. S Fenn jól tudja, hogy bármilyen ködös úton is jár az egykori növendéke, ezúttal teljes mértékben neki van igaza. Viszont így nem maradhat a helyzet, semmiképpen sem.

- Az egész életedben arra tanítottalak, hogy a helyeset csináld. Azt az utat válaszd, ami nem csak a saját érdekeidet szolgálja, hanem tiszteletben tartja a másokét is.

- Az útra, amire te magad kényszerítettél – szögezte le a lány dacosan.
- Ezt te... te is tudod, hogy nem igaz. Te akartál Jedi lenni, végig ez volt az álmod, amióta csak hozzám kerültél. Még akkor is kitarítottál mellette, amikor már én is lemondtam róla, pedig akkor már senki sem akarta tőled a helyeset.
- Igazad van, nem kényszerítettél rá a szó szoros értelmében. Éppen csaknem hagytál más lehetőséget, sőt, minden mást elvettél tőlem. Lehetett volna normális életem is, ahol nem lesz belőlem koldus egy hutfészek közelében, de nem, mert neked meg kellett tenned! Neked rám kellett találnod! – ekkorra már teljesen kikelt önmagából, a kiáltásait a hajó minden létező elemén hallani lehetett. A fénykardját sem adogatta a kezei közt, hanem szorosan megragadta azt, gyilkolásra készen.
- Én csak jót akartam, hogy... hogy ne fájjon annyira...
- Hogy ne fájjon?! – ordított fel a lány döbbenet, s iszonyatos lelki sebek által gyötörve. – Pontosán tudod, mennyire gyötör, ha erről kell beszélnem, de most mégis bejöttél... pontosan tudtad, hogy ez lesz. Akkor jó okod kellett, hogy legyen rá... mert mindig az van, aznap is az volt, amikor elvetted tőlem a saját életemet. Talán békülni szeretnél? Ugyan, azt már a második mondat óta tudod, hogy még nem állok rá készen, s nem is fogok már, erre mérget vehetsz. Akkor... talán kiraknál a hajóról?
- Nem Mira, azt sosem tenném meg. Te is tu... emlékszel, hogy megígértem neked, a szavamat adtám rá, hogy itt maradhatsz, ameddig csak szeretnél.
- Mint a múltkor? – kerekedtek ki még dühösebben a lány szemei. – Mert aznap sem mondtál mást. A szavadat adtad rá, hogy helyrehozod, amit tettél. Megesküdtél rá: soha többé nem kell róluk szót ejtenünk, mert minden jó lesz, megtanítasz rá, hogyan nyomjam el az érzéseimet. Egy éve sem éltem veled, de már ezt ígérted... azt mondatd, Jedit faragsz belőlem, s utána már elmúlik, nagyrészt. De nem, azóta is kínoz, amit tettél velünk, velem... ha... ha akkor hazudtál, most miért higgyek neked?!
- Akkor sem hagytalak ott, ha másért nem is, legalább ezért hálával tartozhatnál nekem. Most is te hoztad elő ezt a témát, mert te nem... te nem hagysz választást! – uralkodtak el az érzelmek Fennen is. – De ha eddig... ha a mai napig a gondodat viseltem, most miért ne tennék mást? Te is tudod, hogy szeret...
- Kifelé! – szakította félbe a szíve számára oly kedves szót Mira. Mára már bőven elege gyötörte a szívét Jaris ahhoz, hogy a szájára vehesse ezt a szót. – Ha nem akarsz békülőset játszani, de már a szűrőmet sem akarod kitenni, akkor mit... minek állsz még itt?! Takarodj ki innen... hagyj békén, ez az én döntésem! Neked nincs jogod beleszólni! – a fénykardjából zöldes plazma tört volna elő, ha nem fékezi magát az utolsó pillanatban. Fenn is látta, hogy a semmin múltott egy ádáz küzdelem hajnala.
- De Mira... ez a rossz, a sötét út... értsd meg!
- Heh... – mordult fel gúnyosan és dühösen Wess. – Majd pont te... éppen te fogsz kioktatni róla. Amikor most hagytál ott egy fiatal nőt, aki pusztán annyit tett, hogy megmentette az életedet! – eztán rázni kezdte a fejét. – Nem... az a Jaris, akit én ismertem, sohasem tett volna ilyet. De oké, teher lett volna, megértem. De legalább ne várnád el a másiktól, hogy vakon kövesse azt, amiről te rég lemondtál...

- Nézd... Mira, de... – hebegte Fenn, mikor soha nem látott mértékben gyúltak haragra a lány szemei, s az arca sem árulkodott másról, mintsem kínról és fájdalomról.

- KIFELÉ!!! – ordította a lány toroka szakattából, s most már Fenn is elérkezettnek látta a távozás idejét. Be kellett látnia, hogy ezzel csak rontott, mintsem javított a helyzeten, s amit következőképp hallott, abba már beleborzongott a szíve.

A lány, akit a sajátjaként szeret úgy kezdett zokogni, mint aznap, amikor magához vette. Pontosan tudta, hogy mint akkor, ezúttal is ő dúlta fel a lelkét. Felszakítva azokat a sosem szűnő sebeket, amelyek eddig úgy lapultak, mintha csak lesben álló vadak lennének. Egy időre, tíz teljes vére még a lány is hajlandó volt megfedkezni azokról, ám a benne lévő jóság csak eddig késleltethette a gonoszat.

Akinek a magjai már „*aznap*” óta az elméjében gyökeredznek.

Később:

- Megérkeztünk – törte meg Sigil mély hangja a csendet, aki hajlandó volt átvenni a kormányt, amíg Fenn összeszedi magát valamelyest. Mivel már ő, s mindenki más is kíváncsi volt arra a helyre, néhány másodperc elteltével már az egész legénység a pilótafülkében, vagy annak az előterében találta magát.

- És... találtunk is valamit? – kérdezte Jaris úgy, mintha mi sem történt volna az előbb. Aztán a csillagok tengerét a Hoth bolygó felett békésen szelő Reaver fenséges kilátásáról mégis csak Mira szép arcára csúsztak a szemei. A lány visszapillantott rá a kisírt szemeivel, s enyhén megrázta a fejét. Senki sem tudta, mit akar jelezni ezzel, csak Fenn, aki már szavak nélkül is meg tudja értetni magát vele.

Tett egy enyhe bólintást, szentesítve az alku. Ez nagyjából annyit foglalt magában, hogy Mira csendben, normálisan viselkedik majd odalent, amennyiben az egykori mestere nem feszíti feleslegesen a húrt. Igaz, két fejmozzanatba sehogyan sem fért bele az érme másik oldala, ha netán épp a lány hozná elő a témát.

De csak nem fogja, ha egyszer ily fájdalmasnak éli meg az esetet.

- Semmit – rázta a fejét Carl a műszerekre tekintve.

- Az nem lehet – hitetlenkedett Ann. – Itt kell lenniük!

- Új szabály: sose bíz meg a kocsmában holtrészegen ülőkben! – próbálta az esetet némi humorral feldolgozni Fenn. Sigil bő zsebének hála még mindig van huszonnégy és fél ezer kreditjük és egy szinte csurig töltött tankjuk. Ezzel akár még hónapokon át is folytathatnák a keresést. Ki tudja, addigra talán Mira is lecsillapodik.

- Akkor mehetünk tovább? – kíváncsiskodott Ventris. Talán ő az egyetlen, akinek aztán édes mindegy a keresés kimenetele. Ő csak a társaság, az élelem, a víz és a szabad alvóhely miatt van itt, ami sehol máshol nem adatik meg számára az életben.

- Várj! Érzek valamit – dörzsölte meg a szemét Sigil, mintha csak belement volna valami. És tényleg belement! A kézmozdulatainak semmi köze sem volt ahhoz, amit az Erőn keresztül tapasztalt. – Egy fiú... átjárja az Erőt, noha még konok és öntelt.

- Kitalálom: Luke Skywalker! – találta a fején a szöveget Jaris.

- Az meg ki a fene? – tette fel Ventris a kérdést, ami annyira hülyének bizonyult, hogy még Carl is tudta rá a választ. Persze egy ex-birodalmi már csak tudja az ilyet.

- Valami erőhasználó kölyök, nem kell foglalkozni vele – legyintett egyet Dahn.
- Végül is, eddig csak egy halálcsillagot robbantott fel! Nem mintha ő lenne a kiválasztott, aki egyensúlyt hoz majd az Erőben, vagy valami... – tette hozzá Fenn.
- Nem, az Darth Vader. Különös, mi? – csattant fel Sigil.
- Jah, persze, aztán a végén megöli a császárt, visszaáll a jó oldalra, meg jön a tündérmese többi része... az élet nem ilyen. Egy történet sem ilyen.
- Pedig egy páratlan story lenne, az biztos. Főleg, ha az egészet úgy tűntetnék fel, mintha ez a Skywalker lenne a kalandok központjában.
- Hajh – sóhajtott fel Sigil. – Inkább keressük meg és mutatkozzunk be neki. Szívesen tanítanék neki néhány trükköt.
- Ahhoz már csak azt kellene tudnunk, hogy hol van – szólalt fel Ann, miközben egyre csak a bolygó holografikus térképe felett járatta a kézfejét, aztán már a szemeit is becsukta, oly heves koncentrációba kezdett. – Megvan! – csillantak fel a szemei, a mestere alaposan megtanította neki az ilyet.
- Viszont elfejtette megosztani az infót.
- Hol? – törte meg a csendet Fenn kíváncsian egy kis idő elteltével.
- A bolygó másik felén, betáplálom a koordinátáit a számítógépbe – ennek hallatán a kormányt eddig bőszen kezelő Sigil arrébb húzódott, hogy ne akadályozza a már lovaggá ütött növendékét. S az itt tartózkodó férfiak közül egyedül ő volt az, aki nem élvezte ki a pillanatot, amikor festői látványt nyújtva hajolt a pulthoz, s betáplált egy számsort az adatok közé. Ez nem csak más látószög miatt jelentkezett, hanem azért is, mert ő másképp szereti Annt. Kislányként, mintsem kész nőként ismerte meg.
- Lépjünk be a légkörbe – igaz, úgy sokkal lassabb lesz az utazásuk –, ha utánunk jött volna valaki, azonnal kiszúrjuk majd a hő különbség alapján, valamint nehezebb célpontot nyújtunk nekik, ha esetleg mégis az űrben maradnának.
- Te tudod – sóhajtott fel ismételten Sigil, miközben a Reaver orra szép lassan a légkör fátylai közé bukott, iszonyatos hő és narancsos lángcsóvák kíséretében. Ha egy hajó netalántán álcázásban cselekedné meg ezt, a tüzes csík akkor sem maradna el, a roppant mennyiségű hővel egyetemben. Ez alapján már könnyedén ki lehet szűrni bármely csillaghajót. Éppen csak nyomon követni nem.
- Viszont Fenn számára elég az észrevétel is, hogy máris elhúzzák a csíkot.

Néhány órányi hóbóklászt követően a Reaver háborítatlanul érte el a twi'lek által magadott koordinátákat, s rövidesen a hó állítólag kőkeményre fagyott felületére is leérkezhetett. S mivel a YT-1930-as métereket süllyedt a Hoth fagyos rengetegében, az utóbbi állítás is csak egy újabb mendemondának ígérkezett.

Mivel a hőseink csak néhány hete jöttek ki anyagilag, és egyáltalán nem terveztek egy jeges kiruccanást, még nem volt alkalmuk meleg ruhákat szerezni. Igaz, a környezetét egy elektrotávcsövön át éppen most felmérő Fenn nem fázott túlzottan. Megedződött már a folytonos öldöklések alatt, akárcsak Carl, aki azért mégis vacogni kezdett egy kis idő elteltével. Ezzel szemben Sigil és a bájos tanítványa már úgy állt, mintha csak nyári napsütésben lenne, valamint az immár a Sötét Oldalból táplálkozó Mira sem panaszkolt a kegyetlen viszonyokat.

A „*Baszki, mindjárt megfagyooooook!!!!*” mondatot még kinyögni sem képes Ventris viszont úgy érezte, mintha egyenesen az űr rideg tengerére lépett volna a rámpán át. Tett két lépést, aztán vissza is iszkolt a fedélzetre, legalább öt takaró alá temetve magát. Mindezt a többiek furcsállták ugyan, de hát... ő mindig is ilyen kényes volt.

Időközben Fenn egy különös felfedezést tett.

- Beszarok, ezek tényleg itt vannak! – nevetett fel önkéntelenül is, ahogyan egy hatalmas pajzsgenerátorszerű építményt kémlelt a távolból.

- Hadd nézzem – lépett oda mellé Mira, s az ex-jedi valóban odanyújtotta neki a roppantul nem valami drága szerkezetet. A lány gyengéden, egy szívélyes mosoly keretében vette át, majd maga is felmérte azt a valamit. Mindketten jól tudták, hogy ez csak az álca kettejük közt, amit csak azért öltöttek magukra idekint, aminek okán senki sem akar meghalni, ha esetleg galibába keverednének. Különösen egy kicsinyes civakodás miatt nem, ami felesleges, legyen bármily megalapozott is a háttere.

A lány egy mély bólintás keretében nyugtázta a férfi igazát.

Két pillanatba sem telt bele, mikor egy narancsos villanás szabta keresztül a távolból alig egy púpnak látszódnó valamit. A kis csapat tagjai eleinte csak néztek, mintha teljesen váratlanul érte volna őket az egész, de legbelül végig tisztában voltak a látottak mögött lakozó torz jelentéssel. De azért Fenn még visszakérte – és kapta! – az elektrotávcsövet, mert a saját szemével képtelen lett volna elhinni az egészet.

- Hölgyeim és uraim! – szólalt fel Jaris erélyesen, ismét humorosan próbálkozva a nyomasztó helyzet leplezésén. – Ezennel bejelentem: annyi keresgélés, oly sok kudarc és megannyi észveszejtő pillanat után, megtaláltuk a felkelőket! Pontosan aznap, épp abban az órában, percben és másodpercben, amikor a BIRODALOM!!!

Így esett, hogy a mai napon *majdnem* a Lázadás elé hozakodhattak a tervrajzokkal.

- Hogy én miért lepődök meg ezen? Pedig csak hoztuk a formánkat – fűzte hozzá Mira, mintha csak egy baljós csokorhoz tenné. Hisz meg kell vallania, azaz énje, az a darabja, amely visszatartja, kordában tartja a benne lakozó haragot, nagyon is remélte a próbálkozás sikerét. Ami sikerült is, épp csak rosszkor.

Eközben Fenn le sem emelte a szemét az elé tárultakról. Első kézből szemlélhette a hatalmas AT-AT-k roppant lépteit, s az ádáz ostromtüzét. A megannyi kisebb AT-ST buzgó támogatását, melyre a hangyákként mászkáló fehér pontok, a birodalmi rohamosztagosok is csak rátehettek egy lapáttal. Mindeközben a Lázadók gépeit sorra lőtték le az égboltról. A harcosaikat egymás után mészárolták le az elnyomók, s akkor sem álltak meg, mikor a szerencsétlenek már csak a pusztá létükért menekültek. Mindig is így volt ez, minden háborúban, ahová Fenn betette a lábát.

- Mondd, hogy ezeket nem mi hoztuk magunkkal... – hitetlenkedett Carl. A Taris felett történtek után elég rosszul mutatna, ha most már a felkelők is meg akarnák ölni őket, amiért a Birodalmat sikerült egyenesen az előkertjükbe csalniuk.

- Ezeket nem mi hoztuk magunkkal – jelentette ki nemes egyszerűséggel Sigil.

- Kösz ember, ezzel „*nagyon*” megnyugtattál! – vágta rá Fenn enyhén cinikusan. S tényleg elég érdekesnek látszik az időzítés, mert a birodalmi csapatoknak nem sokkal az ő érkezésüket követően kellett idetalálniuk. Művészi pontossággal.

- Ha mi hoztuk volna, akkor a mi irányunkból is jönnének a lépegetők, no meg jó néhány rombolót is jelezett volna a radar, amíg idejöttünk – felelte Sigil.

- Ebben igaza van, ez csak úgy lehetséges, ha a bolygó eltakarta előlünk a fél Birodalmi Flottát. Mert alapesetben ennyire nem lehetünk vakok, az biztos, legalábbis én biztosan nem – tette hozzá Mira a maga immár öntelt, gonosz természetével.

- Most már mindegy, hogyan találták meg őket – próbálta rövidre zárni Ann az örökkévalóságnak ígérkező párbeszédet. – Ki kell jutnunk innen.

- Nos – próbált meg bizakodóan felszólalni az Ezeréves Súlyom távozását éppen most szemlélő Fenn –, elég sokan kísérelték meg a távozást... talán lesz értelme is. Mi is megpróbálhatnánk, hátha akad néhány ionágyú a közelben, amivel a szövetségek megbontják a blokádot és egérutat szereznek a hajj...

Ekkor éktelen dörgés hasította félbe a férfi mondandóját. Vöröses nyalábok törtek elő a talaj fagyos szintjéről, egyenesen szállva, majd továtúnve a magasban.

- Látjátok, még maradt némi sütnivalójuk! – mosolyodott el Jaris, aztán sarkon fordult, s megindult a hajó felé. – Gyertek, fedezni fognak minket!

- Azt sem tudják, hogy itt vagyunk – jegyezte meg dacosan Mira.

- Hát... majd szólunk nekik!

A fejük fölött keselyűkként úszó csillagromboló flotta tudatában a felszállás eddig még soha nem látott izgalmakat vont maga után. Ezúttal még a frissen felépültnek nyilvánított Ann is csak reménykedhetett a szerencséjükben, valamint az üzenetben, amint Jaris hamarosan az egykori bajtársai felé közvetít.

- Itt Jaris Fenn minden szövetségi csapatnak! Nem tudom, hogy emlékeztek rám, de nagy hős voltam a magam idejében és néhány évvel ezelőttig hősiesen szolgáltam köztetek. Viszonzásul csak annyit kérek, hogy valaki fedezze a hajóm menekülését odalentről, mint... mint a többiét. Haló... hall engem valaki?! Te... Carl, be van ez kapcsolva egyáltalán? – fordult felé kérdő arccal és tekintettel.

- Be, az egészét továbbítottam, minden létező frekvencián. Hallották, ha *hallani akarták egyáltalán* – mindez már csak Dahn gondolatai közt hasított keresztül, mintha csak egy baljós árny lenne, ami menten továtún a következő pillanatban.

Valami sokkal, de sokkal rosszabb vette át a helyét.

- Micsoda meglepetés, egy csillagromboló! – jegyezte meg Leana, nem is enyhe szkepticizmust éreztetve a környezetével. Eközben a hatalmas, szürkés árnyú rettenet méltóságteljesen, a biztos halál vagy szolgaság ígéréssel kecsegtetve úszott be a látóterükbe. Mindez nem lett volna probléma, ha a „száraz”földön rekedt lázadók megadják a méltán szükségeltetett támogatást.

- Gyerünk... gyerünk... – csikorgatta Jaris a fogai közt, miközben szánt szándékkal suhantak a gigász monstrum közelébe. Ha odalent nem lőnek, akkor úgyis elkapják őket, s ez esetben teljesen mindegy, hogy most, vagy fél perc elteltével.

- Nem akarok rosszat sejtetni... – törte meg a feszültcsendet Carl. – De rosszat sejtetek! – a roppant elmés megjegyzését a birodalmi csillaghajó egy szép, takaros, s egy láthatatlan vonósugárral díjazta, amely a Reavert úgy ragadta magával, mintha csak kósza úrszemét lenne. Olyasféle, amit még kidobásra is alig restelltek.

- Na... mi lesz már srácok?! Adjatok nekik!

Fenn lelkesedését az égardta világon semmi sem követte.

Egyedül néhány feszült lélegzetvétel, valamint a Reaver lassú, de biztos – igazság szerint veszettül gyors – közeledése a rettegett monstrumhoz, ami néhány másodperc elteltével már be is kebelezte a kicsiny hajótestet.

- Hát... ezek nem lóttek – állapította meg Jaris az egyértelműt.

- Hát nem – tett rá egy lapáttal Sigil, pedig már ő is reménykedni kezdett.

- De bizony, hogy nem – tett hozzá Carl, mivel úgy vélte, ez még belefér. Ám a felé meredő szúrós tekintetéből ítélve nem, egyáltalán nem fért bele. – Hát jó... akkor – bogarászott az elméjében Dahn, hátha kiötöl valami kiutat. – Hogyan tovább?

Erre egyedül csak Sigil böffentett valamit.

- Megadjuk magunkat, azt megszökünk!